1 DE VLOEIBARE DEMOCRATIE

De weg naar nieuwe politieke gemeenschappen.

Dit artikel concentreert zich op de tegenstellingen binnen een land en hoe te overbruggen en dus ook de kloof bruger bestuur te verkleinen. Oplossing vloeibare democratie voor een gemeenschap.

Twee artikel gaat over vloeibare gemeenschappen en staten. Is de tegenstelling kosmoplisme versus populisme op te lossen in een gemeenschap, een staat? Existentieel probleem! Misschien moeten we juist meerdere schalen van gemeenschappen toestan. De burger kiest ZELF! Dit gaat juist of de meerder verscheidenheid horizontaal en verticaal in de gemeenschappen en staten.

Vervolg op de vloeibare democatie. vloeibare democatie uitbreiden. Kiezen eigen vetegenwoordigers in alle gemeenschapsschalen. De vloeibare democratie zoekt oplossing binnen de gemeenschap. Maar als dat niet kan kunnen ook meerdere gemeenschappen onstaan elk met een eigen democratie. Waarbi op bestuursniveau afspraken worden gemaakt. NIEUW: schaalbaarheid en niet-grond gebonden gemeenschappen .nieuw gemeenschappen splisten en voegen zich weer samen. Lopen 'vol' en lopen weer 'leeg'. Het geheel wordt samengehouden door de meerschalige vloeibare democratie.

1.1 INLEIDING

Gemeenschappen zijn geen statistische organisaties. Het zijn sociale entiteiten die voortdurend in beweging zijn. Tot voor kort was de interne ontwikkeling en evolutie van gemeenschappen een relatief traag proces. Het duurde vele decennia voordat een duidelijke verandering of beweging waarneembaar was. De globalisering, individualisering en regionalisering van de laatste drie decennia hebben het veranderingsproces van gemeenschappen sterk versneld. Voorheen was de staat, of binnen de staat een 'zuil' van gelijkgezinden, een betrekkelijk homogene sociale eenheid, die zich een duidelijke identiteit kon aanmeten. Maar door de wereldwijde migratie is een samenleving tegenwoordig veel minder 'homogeen' dan vroeger en is de nationale identiteit diffuser geworden. De traditionale normen en waarden, die een bijna vanzelfsprekende sociale orde tot stand brachten, worden nu bevraagd en geconfronteerd met andere normen en waarden. Het gaat niet alleen om arbeidsmigranten, mensen die hun natiestaat verlaten om elders te werken; het gaat ook om miljoenen vluchtelingen en asielzoekers die oorlog, geweld, armoede en honger ontvluchten. Het gaat ook om miljoenen toeristen die over de wereld uitzwermen, voor korte en voor langere duur. Net als de jaarlijkse vogeltrek zoeken veel ouderen uit het Noordelijke staten, een plek om te overwinteren in Zuidelijke, meer warme staten. Voor de rijken der Aarde zijn staatsgrenzen betekenisloos geworden. Al deze bewegingen hebben er toe geleid dat samenlevingen en staten dramatisch aan het veranderen zijn.

Maar, vreemd genoeg, ondanks al deze beweging, verandert de 'hardware' van de natie-staten nauwelijks. De bestuurlijke structuur blijft ongewijzgd. De democratie verandert niet. Er ontstaan geen nieuwe staten. Er ontstaan geen grotere of kleinere staten. Er ontstaan geen 'parallelle' staten. En als dat wel dreigt te gebeuren wordt de beweging in de kiem gesmoord. Onze wereldorde van natie-staten is een harnas dat strikte grenzen stelt aan de aard en de mate van bewegelijkheid van gemeenschappen. Dat maakt de relatie tussen het individu, de basis van de gemeenschap, en natie-staat steeds problematischer. De spreekwoordelijke kloof tussen burger en bestuur ontstaat doordat veranderingen in de gemeenschappen zich niet vertalen in bestuurlijke hervormingen. Steeds minder mensen voelen zich vertegenwoordigd in het bestuur. Omdat de gemeenschappen aan identiteit verliezen, verliezen verkiezingen aan inhoud en worden ze steeds meer persoonsgebonden. De

essentie van democratie, een ‘strijd’ tussen toekomstvisies op de samenleving, verandert in een hol geluid dat altijd hetzelfde klinkt: Het maakt niet uit wie er aan de macht is, de politiek is elitair, eenkenning en corrupt. De roep om een ‘sterke persoonlijkheid’ die de boel opschudt neemt toe. Het een klassieke conservatieve reactie.

Daarentegen is de progressieve reactie, een bezinning op de betekenis en de rol van de gemeenschap in een geglobaliseerde wereld, is volstrekt afwezig. De progressieve kosmopoliet lijkt te denken dat de bestaande gemeenschappen en staten in een natuurlijke proces van verandering zich zullen aanpassen aan de een geglobaliseerde wereld van arbeid, geld en techniek. Botsende culturen zullen uiteindelijk samenvloeien in een democratische systeem geent op universele mensenrechten dat tolerantie en respect voor elkaar uitdraagt. Iedereen zal ‘van zelf’ verlicht raken. Het is een illusie gebleken. De opkomst van het populisme heeft dit naieve geloof inmiddels achterhaald. Tot op heden heeft de progressief geen serieus antwoord op deze verontrustende ontwikkeling. Het is hoog tijd dat de progressief weer gaat nadenken en de orde van de wereld gaat bevragen, in het bijzonder zichzelf de vraag stelt: hoe ziet de gemeenschap van de toekomst er uit?

In dit artikel, de vloeibare democratie, behandel ik de vernieuwing van gemeenschap en democratie. In het volgende nummer, de vloeibare staat, zal ik me op de vloeibare staat, de staat van de toekomsten de daarbijbehorende nieuwe wereldorde bespreken. Maar laat ik beginnen bij het begin. Wat is een gemeenschap eigenlijk?

1.2 WAT IS EEN GEMEENSCHAP?

We denken bij een gemeenschap vaak aan een natie-staat. Een staat is een politieke gemeenschap met een grondwet, bureaucratische regels en sociale subsystemen voor belasting, inkomen, arbeid, zorg, onderwijs etc. etc. Niet alle gemeenschappen ziijn zo complex. De flatwoning waar ik woon is ook kleine gemeenschap. De huurdersvereniging van de flat probeert de belangen van die gemeenschap te behartigen. Een dorp is een gemeenschap waarin ongeschreven regels van sociale controle de bewegingen in de lokale gemeenschap bepalen. Kenmerkend voor een staat, een dorp en een huurdersvereniging is dat ze locatie-gebonden gemeenschappen zijn. Daartegenover staan ideele gemeenschappen, zoals Amnesty International. Deze NGO is op te vatten als een mondiale gemeenschap die de rechten van de mens verdedigt overal waar de mens zich bevindt. Het vriendennetwerk van Facebook is een rudimentaire gemeenschap van twee miljard mensen. Facebook hootp met de invoering van een eigen munt de gemeenschap sterker te maken, en, uiteraard, er meer aan te verdienen. De katholieke kerk waarvan het hoofd gezeteld is in het Vaticaan, was een zeer machtige, ideele gemeenschap waarbij fysieke staatsgrenzen geen maatgevende rol spelen.

Het onderscheid tussen wereldlijke, grondgebonden machten, en de ideele machten van geloof, ideaal of de multinational is minder scherp dan het lijkt. Het Ideele en het fysieke gaat vaak hand in hand. Een religeuze sekte zoekt meestal eerst een eigen territorium om zijn ideele gemeenschap vorm te geven. Ontelbare oorlogen zich gevoerd omdat conflicterende ideele gemeenschappen niet op een en hetzelfde grondgebied konden samenleven. De populist ‘Wilders’ vreest een islaminisering van de Nederlandse cultuur en wenst mensen op grond van een religie de toegang tot de Nederlandse bodem te ontzeggen, en verwacht dat de aanwezige twee miljoen islamieten zich zullen aanpassen aan de Nederlandse normen en waarden. Oost Europese landen willen geen asielzoekers opnemen omdat ze hun bevolking ‘zuiver’ willen houden. De opkomst van de Islamistische Staat begint allereerst door een territorium voor zichzelf op te eisen waarin volledige zeggenschap over de inwoners wordt geeist.

De samenkomst van fysieke en ideele gemeenschap lijkt dus meer regel dan uitzondering te zijn. Maar er is een verandering op komst. In het globaliseringsproces wordt de ideele horizon van veel mensen verschoven van natie-staat naar Aarde. Het zal de verhouding tussen fysieke en ideele gemeenschappen diepgaand transformeren, De economie is mondiaal geworden. Wij kopen en verkopen over de hele wereld. We eten voedsel dat aan de andere kant van de Aarde werd geproduceerd. Niet alleen geld, ook arbeid is mondiaal 'gegaan', wat heeft geleid tot een grote mondiale arbeidsmigratie, waardoor fysieke gemeenschappen multicultureel zijn geworden. En, zo ontdekten we, door schade en schande, dat de Aarde ook onze natuurlijke biotoop is. We moeten veel zorgvuldiger omgaan met dit 'huis' van de mensheid. Onze focus op groei van consumptie en productie heeft de Aarde inmiddels significant veranderd. De opwarming van de Aarde, de stijging van de zeespiegel, woestijnvorming en ontbossing, orkanen en tsunami's, bedreigen onze gemeenschappen. We dienen een nieuw evenwicht te zoeken tussen mens en Aarde te zoeken. De oude 'natie-staten' zullen, zo verwacht ik, grote barrieres blijken te zijn die alleen met nieuwe idealisme kunnen worden beslecht.

Een belangrijke voorwaarde voor dit veranderingsproces is dat zich nieuwe politieke gemeenschappen kunnen vormen die niet meer principieel aan de grond zijn gebonden, maar wel andere belangrijke 'statelijke' eigenschappen kunnen krijgen of behouden, zoals democratie of een eigen munt. Noch het kosmopolitische, noch het populistische wereldbeeld geven ruimte voor dit veranderingsproces. De eerste ontkent de waarde van de groepsidentiteit van een gemeenschap, de tweede ontkent de noodzaak van een nieuwe verhouding tussen mens en Aarde. Hoe kunnen we ruimte creeren voor nieuwe politieke gemeenschappen? Aan de basis van elke politieke gemeenschap staat het sociale contract tussen burger en gemeenschap. Dat geldt voor een natie-staat maar ook voor een huudersvereniging. Mensen verbinden zich in een gemeenschap om een gemeenschappelijke belang. Om dat belang te verdedigen kiezen mensen een bestuur, en worden (geld)middelen overgedragen aan dat bestuur om het vermogen te geven het gemeenschappelijke beleid uit te voeren. Verkiezingen zijn hierbij essentieel. Ze geven de burger de uiteindelijk macht. Niet alleen om het bestuur te kiezen, maar ook om het achteraf te kunnen evalueren. En dus ook weer anders te kiezen. Of je nu een eenpartij-staat bent zoals China, een twee-partijen staat, zoals de VS, of een meerpartijen-staat zoals veel Europese landen, zonder een vorm van verkiezing vervalt het sociale contract en is elke gemeenschap gedoemd ineen te storten. Dat is ook de reden dat autocratische staatshoofden toch verkiezingen blijven uitschrijven. En het is daarom ook het besluit van XI Jinping om zich voor het leven te benoemen tot leider van het land zeer grote risico's met zich meebrengt.

Verkiezingen zijn een kant van het contract, het leveren van een financiele bijdrage de andere kant. Een gratis gemeenschap bestaat niet. Natuurlijk, de leden van de Facebook-gemeenschap betalen geen geld voor het gebruik van Facebook. Net als vele andere apps voor 'community-building' is het verdienmodel van Facebook gebaseerd op advertenties in ruil voor data van de leden. Hoewel sommige bedrijven ons hun idealistische motieven voorhouden, is voor hen de facilitering van een gemeenschap slechts een verdienmodel. Een bedrijf moet nu eenmaal geld verdienen, producten verkopen, consumenten aan zich binden en de handel bevorderen. Facebook is dan ook volstrekt geen politieke gemeenschap. De gebruikers van de software kiezen geen bestuur en hebben geen zeggenschap over de koers van het bedrijf. Dat neemt niet weg dat ook een bedrijf de potentie zich te ontwikkelen tot een niet-locatie gebonden politieke gemeenschap. Maar dan moet er nog veel veranderen.

Want een gemeenschap is geen marktplaaats. Het is veel meer. Een gemeenschap is een sociaal systeem met een interne structuur, opvattingen, standpunten en interesses die een sociale identiteit van de gemeenschap constitueren en specifieke processen, die, via een democratische besluitvorming, de identeit verder ontwikkelen. Wil je een stabiele gemeenschap opbouwen dan moet die door en voor de mensen van die gemeenschap worden gemaakt. En net als bij andere gemeenschappen, klein en groot, zal het lidmaatschap van een gemeenschap gekoppeld moeten zijn

aan een financiele bijdrage: noem het contributie, een bijdrage, belasting of een ander vorm van betaling. Die financiele bijdrage lijkt misschien een drempel op te werpen om toegang tot de gemeenschap te krijgen. Maar dat is het niet. Het bevestigt en het verklaart je lidmaatschap van een gemeenschap. De contributie is een welbewuste act van commitment.

1.3 WAT IS DEMOCATIE?

Het systeem dat gemeenschappen ontwikkelen om de wil van het volk, de leden van de gemeenschap, te vertalen naar praktische bestuurlijke besluiten over de inrchting van de gemeenschap heet in de breedst mogelijk zin: democratie. In de democratie organiseren we verkiezingen waarbij bestuursmacht wordt toegewezen aan enkelen. Onze huidige representatieve democratie verkeert in een crisis. De oorzaak van die crisis heeft vele zijden. Door de globalisering lijkt de basis van de lokale gemeenschap te worden ondermijnd. In mulitculturele samenleving wordt de zekerheid en de vertrouwdheid van de eigen cultuur telkens opnieuw 'im frage' gesteld. De aantasting van de band van vertrouwen werkt naar twee kanten. Klassiek gezien wordt het bestuur te handelen in naam van het volk. Maar als de burger het gevoel krijgt dat het bestuur volstrekt niet daar naar handelt, verword het tot een elite die geen notie heeft van de wensen en problemen van de burger. Burgers zullen het vertrouwen in het bestuur kwijtraken of zullen dreigen dat vertrouwen op te zeggen. Omgekeerd een bestuur, dat in moeilijke tijden, zijn verantwoordelijkhied voor de gemeenschap serieus neemt, kan een onwillige volk tegenover zich vinden dat er toe kan leiden dat pad wordt ingeslagen naar meer controle, handhaving, autocratie en ontmanteling van democratische structuren. Het referendum was ooit voor D66 een kroonjuweel. Nu het referendum in handen is gevallen van populistische dwarsliggers wordt het stilzwijgend afgeserveerd. Een niet te onderschatten aspect van de crisis van de democratie is de groeiende economische ongelijkheid. Een gemeenschap leeft net zolang als haar gemeenschappelijkheid. In de ideologie van het kapitalisme telt de rijkdom. Als iedereen arm is, of iedereen rijk is er voldoende gemeenschappelijkheid. Maar als de economische verschillen te groot worden zal de 'lijm van de kapitalistische samenleving' loslaten. De gemeenschap zal ontbinden. We kunnen die ontbinding ontwaren in de failed states, en de (burger)oorlogen rondom de verkiezingen (en dus macht). Er is geen gemeenschap meer maar slechts een strijd om de toegang tot eenzijdige rijkdom.

Hoe kunnen we de teloorgang van de democratie stoppen en zelfs keren? Hoe kunnen de democratie weer waarde geven? Kunen de we kloof tussen burger en bestuur dichten? Kunnen we het vertrouwen herstellen? Dat is geen eenvoudige zaak. We zullen de democratie opnieuw uitvinden. Ze moet meer zijn dan een symbolisch gang naar de stembus, eens in de vier jaar. Er wordt natuurlijk al volop over vernieuwing nagedacht. Hebben we meer directe democatie nodig? Meer referenda? Burgerpanels die 'at random' worden samengesteld? Moet we het internet te hulp roepen, zoals de Italiaanse vijf-sterren beweging doet? Moet de politiek transparanter worden? DiEM25, de 'Democracy in Europe Movement' van de voormalige griekse minister Varoufakis pleit voor openbare vergaderingen, en publicatie van hetgeen gezegd in het dagelijkse bestuur. Het zijn allemaal planen en ideeen die tot op heden weinig vebetering van de democratie hebben opgeleverd.

Misschien is dat omdat in de discussie het belangrijkste ontbreekt: de gemeenschap. Democratie is verbonden met gemeenschap. Het gaat dus niet om techniek, en gaat om wat je met democratie wil doen: een gemeenschap opbouwen en onderhouden. Praten over democratie zonder te praten over gemeenschap klinkt daarom al snel hol en leeg. Om echte verbeteringen te kunnen realiseren zullen we democratie en gemeenschap moeten vernieuwen. We zullen een democratie moeten ontwikkelen die in staat is *alle* bewegingen in gemeenschappen te ondersteunen en om te zetten en bestuurlijke organisatie en standpunten. Allereerst zullen we daartoe gemeenschap en natie-staat van elkaar losweken. Want het is die natie-staat die de gemeenschap belemmert, inperkt, ja zelfs gijzelt. Ik kom later op terug. Voor nu beperk ik me tot de stelling dat de dynamiek van gemeenschappen vereist dat gemeenschappen vloeibaar worden. Vloeibare gemeenschappen zijn

gemeenschappen met een vloeibare democratie. En een vloeibare democratie is een democratie van direct en representatieve democratie in een hechte eenheid zijn samengevoegd.

1.4 DE VLOEIBARE DEMOCRATIE

De vloeibare democratie combineert niet alleen van representatieve en directe democratie, ze versmelt ook de twee meest gebruikte bestuursvormen van een democratie: het presidentiele systeem en het systeem van evenredige vertegenwoordiging.

Ik begin hier met de synthese van directe en representatieve democratie. De representatieve en de directie democratie lijken volledig onverenigbare systemen, maar in de praktijk bestaat er een glijdende schaal waarin de een langzaam in de ander overgaat. De keuze wordt vooral bepaald door de omvang van de gemeenschap. Een tennisvereniging van 30 leden heeft een gekozen voorzitter, maar alle leden van de vereniging kunnen op een vergadering voorstellen doen, waarover alle leden kunnen stemmen, waarna de voorzitter de wil van de vergadering ten uitvoer brengt. Dit heet directe democratie. Iedereen praat mee over alles. In een dorp van enkele duizenden mensen zal de directe democratie al grotendeels zijn vervangen door een representatieve democratie, maar de afstand tussen burger en bestuur is nog relatief klein. Mensen kunnen veel invloed uitoefenen op het handelen van het bestuur. Voorstellen zullen meestal eerst uitgebreid bediscussieerd in de gemeenschap, het wijkcentrum of het cafe, om te peilen wat de meerderheid vind. In een natie-staat van miljoenen mensen lijkt de reprenstatieve democratie de enige praktische oplossing waarbij politieke partijen fungeren als aanvoerkanalen voor de politieke vertegenwoordigers. Burgers kiezen vertegenwoordigers van politieke partijen die een bepaalde visie op de samenleving vertegenwoordigen. De verdeling van de zetels van een parlement komt overeen met de verdeling van de opvattingen van de burgers van een gemeenschap. De gekozen volksvertegenwoordigers stemmen ‘namens het volk’ over voorstellen. In deze grote gemeenschappen is het gebruikelijk dat voorstellen door de uitvoerende macht worden voorbereid en voorgelegd ter goedkeuring aan het parlement (de wetgevende macht). Maar doorgaan heeft het parlement ook de mogelijkheid zelf voorstellen te doen (initiatief-wet). Zelfs de individuele leden van de gemeenschap kunnen voostellingen indienen, waarover bijvoorbeeld in een referendum wordt besloten.

De criteria geformuleerd voor het uitschrijven van een referendum zijn meestal zwaar. De praktijk van natie-staten is dat het accent zwaar ligt op de volksvertegenwoording en dat de directe democratie wordt beschouwd als een aanvulling op de parlementaire democratie voor een uitzonderlijke categorie voorstellen, zoals het uittreden van Groot-Brittanie uit de EU. De rol van de directe democratie is in statelijke gemeenschappen beperkt, uitzonderingen daar gelaten zoals Zwitserland.

Het actuele spanningsveld tussen populisme en het kosmopolitisme maakt het referendum tot een zeer wispelturig instrument. Van oorsprong was het referendum een links onderwerp dat de basisdemocratie bevordert, emancipeert en de betrokkenheid van de burger met de samenleving vergroot. Tegenwoordig is het een rechts onderwerp dat wordt ingezet om de macht van het kosmopolitisme te breken. Links lijkt dat ook de weg ‘terug’ te nemen. In Nederland werd onlang het correctief referendum afgeschaft (door NB D66: de spreekwoordelijke partij van de bestuurlijke vernieuwing). Het lijkt er op dat vandaag de dag een referendum mensen niet met de samenleving verbindt, maar juist polariseert. Het is een ontwikkeling die we ook in de brede zin tegenkomen. Via wetgeving hebben burgers inspraak in allerlei beleidsprocessen. Maar ook dit wordt in de sfeer van polarisatie getrokken. De hoger opgeleide linkse burger kent de weg en komt goed beslagen ten ijs en realiseert zijn eigen wensen. De lager opgeleide heeft het gevoel te worden achtergesteld. Meer betrokkenheid van burgers is op papier gewenst, maar brengt helaas niet altijd het beste in ze boven. Het maakt ze niet ruimhartiger voor de betrokkenheid van andere burgers, met andere meningen. Het maakt niet altijd de democratie als beschavingsvorm beter.

Onder deze accentverschuiving van de rol van het referendum schuit een ander verhaal, dat meestal niet wordt uitgesproken. Betrokkenheid en zeggenschap van burgers aan de basis ondermijnt de representatie[1]. Directe democratie en representatieve democratie zijn geen natuurlijke vrienden. Dat heeft alles te maken met de bestuurlijke inrichting van onze democratie. Het wordt daarom tijd een nieuwe balans tussen directie en representatieve democratie te creeren. Noch de een, noch de ander zijn zaligmakend. De tijd dat we 1 keer per vier jaar een stem uitbrengen en daarna het zwijgen er toe moet doen, is voorbij. Omgekeerd is het ook onzinnig te denken dat we alle besluitvorming door individuele burgers zelf kunnen laten uitvoeren. Experimenten met burgerfora zoals de G1000, kunnen zeker zinvol zijn maar kunnen de representatie niet bedreigen, laat staan vervangen.

Voor het nieuwe evenwicht dat ik wil scheppen zullen we gebruik maken van nieuwe technologieen. Uitgangspunt is dat de burger met zijn stem de drager van de macht is. Voorwaarde voor het ontwikkelen van een nieuwe evenwicht is dat de stem digitaal wordt. Het fiasco met de onveilige stemcomputers van enige jaren geleden laat tegelijkertijd zien dat je niet te lichtvaardiger moet denken over deze digitalisatie. Ik verwacht niet dat enig centraal systeem geschikt is deze digitale verkiezingen. Het gaat hier om machtsvorming. Elke centraal systeem is een gevaar in handen van autocratische leiders. (om nog te zwijgen over hackers en criminelen). We zullen moeten kiezen voor decentrale systemen, zoals de blockchain. Deze zijn veilig, transparant en geschikt om direct en representatieve democratie te verenigen.

In een ideale vloeibare democratie heeft elke burger de keuze zijn stem te activeren via de directe democratie (zelf stemmen) of via de representatieve democratie (een andere stemt voor jouw). In een 100% directe democratie stemt iedereen altijd zelf. In een 100% representatieve democratie stemt altijd een ander voor je. Maar de praktijk zal zijn dat er gemeenschappen zullen ontstaan met ontelbare tussenvormen waarin een mix van directe en indirecte democatie is gerealiseerd. Kern van de vloeibare democratie is dat in principe elke burger zelf kan bepalen hoe hij of zij zijn stemrechten zal inzetten. Maar natuurlijk kan een gemeenschap 'structuur' aan zichzelf geven door een bepaalde bestuursvorm (een zekere mix directe en representatieve democatie) democratie voor te leggen aan de burgers van de gemeenschapp.

Ik stel voor ten minste vier vormen van democratische keuzevrijheid in te voeren en dus ook van de eventueel gekozen gemeenschappelijke mix) in de beschouwing van de bestuursvorm mee te nemen. Allereerst kan ik, net als nu, mijn stem aan een vertegenwoordiger 'overdragen', voor een vaste periode. Een nieuwe optie is dat zelf de lengte van de periode vastleg. Vertegenwoordigers hebben dus geen vaste zittingstijd meer. Een derde optie is de delegatie van de stem te beperken tot een aantal onderwerpen, en voor specifieke onderwerpen altijd zelf te willen stemmen. En ik kan besluiten mijn stem te 'delegeren' aan een andere 'gewone burger' waar ik vertrouwen in stel, die op zijn beurt zijn 'stemgewicht' weer mag delegeren aan weer anderen. Kortom een stemming omvat stemmen van de gekozen volksvertegenwoordiging, en stemmen van derden (bijv. Amesty International vertegenwoordigers) EN stemmen van burgers. Tot slot kan ik mijn stem ook delegeren voor de duur van een specifieke vergadering aan een specifieke vertegenwoordiger. Het is goed te beseffen dat 'overdragen' en 'delegeren' nooit als materiele transacties moeten worden gezien. De stem is en blijft onverbrekelijk met de elke burger verbonden en kan dus ook altijd weer 'teruggetrokken' worden. De boekhouding van de verdeling van de stemgewichten is met enkele betrekkelijk simpel regels te organiseren.

In grote gemeenschappen zal de traditionele volksvertegenwoordiging naar verwachting het overgrote deel van het beschikbare 'stemgewicht' van burgers krijgen, omdat de vertegenwoordigers behalve hun politieke standpunten ook kennis en tijd hebben en ervaring

[1] https://medium.com/organizer-sandbox/liquid-democracy-true-democracy-for-the-21st-century-7c66f5e53b6f

hebben met het politieke en bestuurlijke proces. Maar er zullen nieuwe buiten parlementaire organen kunnen ontstaan, soms van korte duur van 'derden' die stemgewicht vergaren voor een stemming. Dit zou een burgerpanel kunnen zijn. Dat panel is dus beslist geen adviescollege. Het is deel van de besluitvormende organisatie. Natuurlijk kan een burger die zijn stem aan een volksvertegenwoordiger heeft gegeven, diezelfde stem niet nogmaals aan bijv. een vertegenwoordiger van de politieke tak van de organisatie Greenpeace geven. De stem van burgers die op dit moment niet stemmen bij verkiezingen voor het parlement, gaan niet langer verloren. In principe hebben deze stemmers het recht om zelf bij elke stemming 'losse stemmen' uit te brengen. Maar gezien de complexiteit van de besluitvorming in het huidige parlement lijkt het misschien niet erg reeel te verwachten dat losse inidividuen de tijd kunnen opbrengen om een weloverwogen stem te kunnen uitbrengen. Anderszijds kunnen deze losse stemmers tot een nieuwe dynamiek leiden, waarbij om het stemgewicht van deze stemmers wordt geworven door derden. Het feit dat men een eigen stem kan uitbrengen zal een geweldige stimulans zijn voor de sociale cohesie van de samenleving. In het algemeen zal in vloeibare gemeenschappen een nieuwe, het bestuur een zeer veelzijdig en dynamisch proces worden, waarin nieuwe vormen van burgerparticipatie en machtsvorming zijn geintegreerd. De democratie wordt een gemeenschapsproces dat de huidige spreekwoordelijke kloof tussen burger en bestuur volledig zal dichten.

De vloeibare gemeenschap heeft niet aleen een vloeibare democratie. Ze heeft ook een vloeibaar lidmaatschap. Als er voldoende leden zijn, kan de (virtuele) gemeenschap zijn gemeenschappelijke taken uitvoeren. Door daarnaast zelf binnen die gemeenschap actief te worden, zal een diepe band met die gemeenschap worden geschapen.Een gemeenschap heeft een bestuur nodig, dat gekozen is door de leden van de gemeenschap. Grote gemeenschappen hebben ook een parlement, d.w.z. een huis van volksvertegenwoordigers die het bestuur controleren en de formele wetgevende macht zijn. D.w.z. het bestuur moet voorstellen opstellen die door het parlement moeten worden goedgekeurd. Het parlement dient een nauwe band met de burgers te onderhouden die ze verkozen hebben. Facebook is op dit punt in de verste verte nog geen gemeenschap. Er is geen sprake van democratie. Er is zelfs geen sprake van autocratie. De bedrijfsleiding is noch formeel noch informeel aangesteld door zijn klanten. De bedrijfsleiding handelt dus ook niet in naam of in het belang van zijn klanten. De bedrijfsleiding handelt alleen in het belang van het bedrijf.

Vloeibare gemeenschappen hebben geen 'verplicht lidmaatschap' op grond van geboorte of geboortegrond. Ieder mens bepaalt in vrijheid of hij of zij lid wil worden van de gemeenschap, dan wel de gemeenschap wil verlaten. Vloeibare gemeenschappen kunnen dientengevolge geen exclusieve aanspraak maken op grondgebied. Ze zullen alle bestaande geo-gemeenschappen doordringen of zo wilt binnendringen. Een grote vloeibare gemeenschap die zich ontplooit tot een hechte gemeenschap kan op den duur zelfs tot een confrontatie met de oude geo-gemeenschappen leiden. De gedachte dat dit soort gemeenschappen zelfstandig kunnen ontstaan lijkt absurd.

Toch zijn vloeibare gemeenschappen dichter bij dan u denkt. Alle macht van natiestaten, maar ook van grote bedrijven, platforms, of religueze bewegingen, is gebaseerd op de gedachte en de praktijk van het centralisme. Er is een centrum, dat centrum vergaart macht en daarmee is men in staat de gemeenschap te sturen te beheersen en te controleren. Maar er bestaat tegenwoordig een nieuwe technologie die dit centralisme 'buitenspel' zet, die de traditionele macht omzeilt, die het mogelijk maakt een gemeenschap te ontwikkelen zonder een centraal machtscentrum: die technologie heet de blockchain. De blockchain is zeer geschikt om nieuwe vloeibare gemeenschappen te bouwen.

1.5 VAN BEWEGING NAAR DEMOCRATIE

Hoe internaliseert de vloeibare democratie de bewegingsprocessen van een gemeenschap? Ik wil hier twee typen van beweging onderscheiden: een verticale en een horizontale beweging. De verticale beweging is een schaalbeweging: ze duidt op het vergroten en verkleinen van

gemeenschappen. Het meest herkenbaar is dat voor de natie-staten. Het ontstaan van grotere of kleinere staten wordt sterk geblokkeerd door de inrichting en het beleid van oude natie-staat. Bij de 'grotere' staat kunnen we denken aan de EU. De EU kan zich niet ontwikkelelen omdat ze geen 'eigen' burgers heeft. Bij kleinere staten kunnen we denken aan bijvoorbeeld Schotland of Catalonie. Deze regioanale eenheden hebben wél eigen burgers, maar een staat wordt geweigerd om machtpolitieke redenen.

De vloeibare democratie is schaalbaar. En in staat de verticale bewegingen binnen en tussen gemeenschappen te ondersteunen.

De tweede beweging is een horizontale beweging tussen natie-staten, waarbij burgers van staat A migreren naar staat B. Het is het terrein van de internationale verhoudingen tussen natie-staten, een groot schemergebied van onze wereldorde. Het gaat daarbij om vragen zoals: Welke rechten heeft een Italiaan, woonachtig in Nederland? En een Syrier? Of een Turk? Wanneer hebben ze stemrecht? En voor welke schalen van bestuur? En behouden ze stemrecht in hun bronstaat? Het mijnenveld laat zich makkelijk illustreren met ontelbare 'conficten' die in dit schemergebied ontstaan. Neem bijvoorbeeld de kwestie van de Turkse staatsecretatis van Onderwijs die in Nederland campagne wilde voeren voor een wetswijziging van de Turkse premier Ergogan. Ze wilde op een bijeenkomst de bezoekers oproepen voor de grondswetswijziging te stemmen die de machtsbasis van de Erdogan aanzienlijk zou versterken. De Nederlandse regering heeft de staatssecretaris uitgezet, wat leidde tot een diplomatiek conflict. De vraag is of dit juist is? Alleereerst moet we constateren dat de Nederlandse Turk (d.w.z. iemand woonachtig in Nederland maar met een Tuks paspoort) stemrecht heeft en behoud in turkije. Zoals vele landen bieden ze de burgers die verblijven buiten het land de mogelijkheid om via de ambassade te stemmen over verkieziingen in het eigen land. Is dat terecht? Stel het gaat om de hervorming van het onderwijs stelsel waar ze zelf part noch deel aan hebben. Waarom zouden ze dan stemrecht moeten hebben?

Naast deze 'standaard' situaties is er een heel nieuw probleemgebied ontstaan door de groeiende economische welvaart enerzijds en de toenemende sociale onzekerheid anderzijds. De wereldeconomie verdeelt productie, consumptie, arbeid en inkomen over de wereld. Die is zeer ongelijk verdeeld. Burgers die geen toekomst zien in de eigen staat gaan op zoek naar arbeid in andere staten. Burgers die wel een toekomst hebben opgebouwd, vrezen voor de willekeurige macht van de overheid en zoeken toevlucht naar andere 'zekere' staten. Maar als we van locatie veranderen nemen we onze identiteit mee en worden we geconfronteerd met de normen en waarden van de staat waar we ons naar toe bewegen.. Met visa en reisbeperkingen trachten staten de bevolkingen 'vast te pinnen' aan een de eigen locatie (meestal de geboortegrond). Alleen vluchtelingen kunnen in het internationaal recht op 'steun' rekenen. De 'bewegelijkheid' ten gevolge van economische migratie wordt door geen enkele staat grondwettelijk erkent. Het gaat meestal om 'tijdelijke krachten' zonder status. Er wordt met andere woorden, zeer krampachtig gedacht over rechten en plichten van bewegende burgers. Moeten ze integreren in de gemeenschap, met dezelfde rechten en pllichten? Maar hoe ver moet dat gaan? Of moet de staat juist zijn haar eigen normen en waarden 'loslaten' om ruimte bieden aan de identiteit van nieuwkomers? Of moeten we de bewegelijkheid van woonlocatie staatkundig incorporeren door meerdere vormen van burgerschap te introduceren?

1.6 MACHT EN DEMOCRATIE

Bestuurlijke verhoudingen in een landschap van vloeibare staten.

Dan nu de synthese van bestuursvormen van het presidentiele systeem en het evenredigheidsstelsel. Welk systeem van democratie 'beter' is, is bron van van soms fel politiek debat. In het Angelsaksische systeem, in o.a. de VS, Engeland en Frankrijk, wordt de president rechtsstreeks gekozen, waarbij de volksvertegenwoordiging door afgevaardigden per district worden gevormd. De president heeft de

macht zijn eigen minister te benoemen. Het systeem geeft veel macht aan de bestuurder, wat als nadeel heeft dat opvolgers evenveel macht hebben om de aanpassingen weer ongedaan te krijgen. Het evenredigheidsstelsel legt de primaire macht bij de volksvertegenwoordiging, die met evenredigheid van stemmen wordt gekozen. Het bestuur/kabient wordt gevord door onderhandelingen. Het heeft als voordeel dat er compromssen gesloten woden, de continuiteit groter is, minderheden worden herkend en erkend, maar heeft als nadeel een beperking van de daadkracht. Over een ding lijken politicologen het echter eens: je moet kiezen: de een of de ander. Een combinatie van beiden: een zogenaamde dubbele stem, wordt over het algemeen niet als praktisch beschouwd. Een experiment in Israel waarin beide vormen werden geintegreerd werd al naar 10 jaar afgeschaft. De reden, de kleine partijen wonnen relatief aan macht terwijl de daadkracht van de president teveel werd ingeperkt door oeverloze onderhandelingen in de debatten in de Knesset. Deze kwalificaties worden als negatief beoordeeld omdat het uitgangspunt de geostaat is: een territoriale eenheid bewoond door één 'soort mensen', de burgers van de staat, waarbij we willen dat het bestuur zo effectief mogelijk zijn grond en zijn burgers bestuurd. Maar bij vloeibare staten zijn deze kwalifciaties juist positief, want als staten grond delen is het zeer belangrijk dat alle 'bewoners', burgers van meerdere staten in de besturen van de diverse staten een stem krijgen. En dat de bestuursmacht ingebed in de complexe omgeving van staten die samen grond delen.

Traditioneel, bestaan er binnen een democratische natie-staat drie karakteristieke machten. Er is een wetgevende macht van het parlement. De bron van die macht zijn de leden van de gemeenschap. Ze is gelegen in de macht van de stem dat elk lid heeft in de bepaling van de koers en het functioneren van de gemeenschap. In grote gemeenschappen verschuift deze stem-macht naar een orgaan van vertegenwoordigers, die gekozen worden door de leden van de gemeenschap. De tweede macht is de uitvoerende macht. Een gemeenschap treedt als een eenheid naar buiten toe. Dit gebeurt door het bestuur, de leiding, de regering of het hoofd van de gemeenschap. Het bestuur handelt in naam en in opdracht van de gemeenschap. Ook de uitvoerende macht wordt op een of andere wijze verkozen. Dat kan door de leden zelf gebeuren (bijv. directe verkiezingen van een minister-president) of door een eerder gekozen volksvertegenwoordiging. Leden van de gemeenschap dragen tijdens de verkiezingen van de leden van de uitvoerende en/of de wetgevende macht letterlijk zeggenschap over aan de verkozenen. Als derde is er de rechtsprekende macht. In een gemeenschap kunnen conflicten ontstaan tussen leden onderling, tussen leden en bestuurders, tussen leden en vertegenwoordigers, tussen leden en de gemeenchap die niet eensluidend door de regels van de gemeenschap kunnen worden beslecht. Daarom is er een derde, neutrale instantie, in het leven geroepen, de rechtsprekende macht, die recht spreekt over conflicten. Deze macht zal in dit hoofdstuk geen onderwerp van bespreking zijn.

Het parlement controleert tevens of de uitvoerende macht, de aangenomen regels en wetten op een goede manier uitvoert. Daarnaast verplicht de rol van 'vertegenwoordiger' om zich ook te verantwoorden naar de leden van de gemeenschap. De wetgevende macht is heeft dus ook een controlerende en een vertegenwoordigende functie.

Hoe ziet deze machtsverdeling in vloeibare staten er uit? Het principiele uitgangspunt, politieke gelijkwaardigheid van leden van een gemeenschap, is gelijk voor vaste en vloeibare staten. Het is het principe van '**one man, one vote**.' Wat overigens niet uitsluit dat leden van gemeenschappen, verschillende 'status' kunnen hebben (zoals hierboven beschreven). Voor een vloeibare democratie moet dit echter iets verder worden uitgewerkt. Elke burger heeft dus per stemming precies 1 stem. Het stemgewicht is voor iedereen gelijk. Maar in een vloeibare democratie kan een burger zijn stem toevertrouwen aan een ander. Daardoor krijgt de ander een **stemgewicht** van 2 en de burger die delegeert stemgewicht 0. De som van alle stemgewichten van een gemeenschap in een stemming blijft dus gelijk.

Bij delegatie gaat het hier letterlijk om **vertrouwen**, omdat niemand kan afdwingen dat het stemgedrag van de ander daadwerkelijk overeenstemt met de wensen van de burgers die hun

hebben overdragen. Anderszijds zal geschaad vertrouwen ook een directe effect hebben. Burgers zullen hun delegatie intrekken. Zijn stemgewicht zal dalen.

De identiteit van de gemeenschap wordt meer dan in vaste gemeenschapppen uitgedragen door de uitvoerende macht van de de gemeenschap. Het bestuur vertegenwoordigt de (eenheid) van de gemeenschap en het onderhouden van deze eenheid en identiteit vereist een nauwe relatie tussen burger en bestuur. Het dagelijkse bestuur van een vloeibare staat moet de mogelijkheid hebben zich sterker te profileren dan geostaten nu gewend zijn, omdat de participatieve relatie tussen burger en bestuur sterk in belang toeneemt en het territorium veel minder de identiteit bepaalt. Daarom acht ik het essentieel dat de **burger rechtsstreeks de uitvoerende macht kiest**.

In grote vloeibare gemeenschapppen is het noodzakelijk, net als in de vaste gemeenschappen, een **volksvertegenwoordiging** te kiezen. Het is nu eenmaal dat iedereen zich met alles bezig houdt. In vorm van 'aggregatie van de stemmacht' is onvermijdelijk. Het betekent dat de vloeibare staat een dubbelstem kent. Van belang is echter ook vast te stellen dat de uitvoerende en wetgevende macht hun macht ontlenen aan jouw stem. De stemmen van de leden zijn de basis van alle macht. Ik acht het onjuist de uitvoerende macht door volksvertegenwoordigers te laten kiezen, omdat de machten gescheiden moeten zijn en direct aan de leden gekoppeld moet bljven.

In een vloeibare democratie wordt de wetgevende macht 'verdeeld' over burgers, volksvertegenwoordigers - professionele politici - , en andere niet-parlementaire vertegenwoordigers. De vloeibare democratie heeft geen betrekking op de uitvoerende of de rechtssprekende macht. Dit is een aanvullende reden om de alle burgers (zonder delegatiemogelijkheid!) een directe stem in de keuze uitvoerende macht te geven. De vloeibaarheid van de democatie moet een tegenwicht hebben in een vaste relatie tussen burger en uitvoerende macht.

Een andere aspect van de vloeibare democratie is dat de de delegatie van de stem naar parlementaire en niet-parlementaire vertegenwoordigers deze vertegenwoordig verplicht tot stemmen. De individuele burger heeft geen stemplicht; de vertegenwoordiger wel. Het stemgewicht van een vertegenwoordiger kan heel simpel de som van de uitgebrachte delegaties zijn (vertrouwensuitspraken) maar er kunnen ook aanvullende systemen van gewichtsharmonisatie worden ingevoerd. Uitgangspunt is altijd: one man, one vote. Geen enkele stem gaat verloren door regels van harmonistatie.

In een vloeibare democatie zal, naar verwachting de rol van referendum-achtige instrumenten toenemen, omdat de directe en representiatieve democatie integraal in de technologische uitvoering van het systeem zijn verwerkt. De kosten zullen gering zijn. De politieke dynamiek stijgt. Dus de drempels om referenda te organseren (financieel en politiek) komen flink lager te liggen.

De vloeibaarheid van schaal roept de vraag op naar de verhouding tussen de machten van verschillende schalen. Hoe moeten schalen zich tot elkaar verhouden in een meerschalig gemeenschapssysteem waarin burgers elk moment kunnen besluiten van schaal van identiteit te wisselen? Aan welke eisen moet het kiesstelsel voldoen? Dat kiesstelsel moet rekening houden met de versterkte band tussen burger en bestuur én met het principe van gemeenschappelijke grond. We zullen hier een dynamische formule voor moeten bedenken die de verhoudingen tussen de schalen van macht 'automatisch' met de beweging van de burgers laat meebewegen. Het systeem bestaat uit 3 elementen: burgers hebben het recht om de uitvoerende macht van de primaire schaal te kiezen, zoals ik hierboven al formuleerde, maar ***niet*** van andere schalen van bestuur. Omdat vloeibare staten van verschillende schaal elkaar grond delen is het noodzakelijk dat burgers de wetgevende macht van alle schalen van macht kunnen kiezen, direct of indirect, die grondgebied delen met de primaire bestuursschaal van de burger. Dit kan bijvoorbeeld met een gedeeltelijk dynamisch districtenstelsel, waarin vertegenwoordigers van de 'lagere' schaal worden afgevaardigd naar de hogere schalla op basis van de omvang van de schalen. Maar er zijn alternatieven. (zie de voorbeelden hier onder).

Daarnaast stel ik voor om het passieve kiesrecht, het recht om je kandidaat te stellen, wordt beperkt tot schaal van staat waarvoor de burger heeft gekozen. Verder dient een deel van de volksvertegenwoordiging voortaan via een districtenstelsel te worden gekozen zodat de inliggende lager geschaalde neostaten een stem krijgen.

1.7 INCLUSIEF EN EXCLUSIEVE GEMEENSCHAPPEN

We moeten de vloeibare gemeenschap verder uitrollen tot neo-staat. En het volgende stuk zal ik me focussen op de bijbehorende wereldorde. Nu kijk ik eerst naar binnen. Wat als een vloeibare gemeenchap statelijk wordt? Meerdere schalen van neo-staten.

Door arbeidsmigratie (gastarbeiders die zijn gebleven) en vluchtelingenstromen (ontstaan door grote conflicten en oorlogen) zijn veel westerse landen de afgelopen decennia veranderd van een monoculturele naar een multiculturerele samenleving. Dit veranderingsproces speelde zich aanvankelijk onzichtbaar, onder de oppervlakte af. Beleidsmakers gingen er van uit dat opname van vluchtelingen, ook die van andere culturen, een soort assimilatieproces was, waarbij na enkele generaties het grootste deel zou zijn 'overgestapt' naar de bestaande monocultuur, wat meestal eufemistisch 'integratie' genoemd wordt. Maar de werkelijkheid van vandaag is dat de culturele minderheden zich emanciperen en een meer gelijkwaardige positie eisen in de samenleving. Een van de grootste politieke opgaven van de westerse multiculturele samenlevingen is het tot stand brengen van nieuwe sociale cohesie en samenhang in de grote diversiteit van culturele identiteiten. Het integratiebeleid tot nu toe is weinig doordacht, vaak eenzijdig en heeft nog weinig gemeenschappelijke waarden opgeleverd. Sterker nog, door de economische crisis en migratiestromen is onverschilligheid omgeslagen in een verketterende polarisatie tussen culturele groepen. Er dreigt er een spiraal van ontbinding en segregatie. De democratie is in gevaar, omdat een afweging van belangen en het sluitend van compromissen steeds moeilijker wordt.

Het kernprobleem begint bij het feit dat we onvoldoende beseffen dat de gemeenschappen van vandaag volstrekt anders zijn dan de gemeenschappen van 50 jaar geleden en dat daarom een heel ander beleid vragen om sociale eenheid en cohesie te onderhouden. Terwijl we vroeger de sociale cohesie onderhieden door het vieren van de 'identiteit' via allerlei gebruiken en gewoontes, blijken diezelfde 'feesten' nu problematische te worden. Denk bijvoorbeeld aan het feest van Sinterklaas. In een homogene of verzuilde samenleving was inclusiviteit een natuurlijk gegeven, maar in een complexe multiculturele samenleving wordt dat een opgave. Het idee van de vloeibare gemeenschap kan daar een oplossing voor zijn.

Op het eerste gezicht lijkt de vloeibare gemeenschap de 'val van identiteitsvernauwing 'juist te vergroten, omdat iedere burger zijn 'eigen' gemeenschap kiest die zijn identiteit explicieter vormt. Zal het idee van een neostaat de gepolariseerde, multiculturele samenleving niet verder op scherp zetten? Hoe groot is het gevaar dat een politieke partij zijn kiezers zal oproepen een eigen 'parallelle' (neo)staat binnen de staat op te richten? Anders gezegd, hoe groot is het gevaar dat het idee van de neostaat een geostaat splitst in twee neostaten, die exact hetzelfde grondgebied delen, maar elke een eigen bestuur en beleid hebben met eigen burgers? Zal de neostaat niet ook de verschillen binnen Europa verscherpen? Zal de tegenstelling tussen nationalistisch rechts en multicultureel links zich niet verharden als tevens bestuurlijke grenslijnen worden getrokken tussen die twee groepen? Europa zou uiteen kunnen spatten in een neostaat Europa met een beperkt aantal burgers bestaande uit hoger opgeleiden en vele kleinschalige nationale en regionale neostaten waarin de 'verliezers van de globalisering' zich terugtrekken. Zou een dergelijk tegenstelling niet een groter gevaar voor vrede en veiligheid betekenen dan het aanmodderende Europa van nu?

Het is paradoxaal. Want die angst maakt dat de huidige gemeenschappen zo 'problematisch' zijn. In Nederland bestaat een parallelle Turkse samenleving die weinig moet hebben van de Nederlandse (anti-Erdogan) samenleving. Dat is eng en moet worden bestreden. Maar is dat niet hetzelfde falende beleid als de 'war on drugs'. Je maakt het alleen maar erger. Zodra je marihuana legaliseert en reguleert normaliseert de samenleving omdat er een 'kanaal' is waarlangs de spanning weg kan lopen. Door

De vloeibare gemeenschap is beslists geen slappe hap, zoiets als 'meebewegen met de ontwikkeling'. Het is een beleidskeuze: culturele pluriformiteit versterken door de identaire gemeenschappen te versterken onder voorwaarde dat ze vloeibaar zijn. Iedereen kan in- en uitstappen. De gemeenschap heeft een vloeibare democratie. Ja, je de kosmopoliet moet een stap terug nemen in zijn ambitie. Maar ook de populist moet een staop terug nemen. Hij moet de grond delen. Voor beiden geldt dat de grootste moielijkheid is dat hij/zij zich in de identiteit van de ander moet verplaatsen. Je moet er samenleven met vele identiteiten op hetzelfde grondstuk.

Cruciaal is dat de randvoorwaarden voor vloeibaarheid door alle gemeenschappen worden erkend. Burgers kunnen er in en uit. Dubbele stem. Een stem voor bestuur en 1 voor volksvertegenwoordiging. + per hogere/lagere staat een stem voor volksvertegenwoordiging.

Het is natuurlijk evident dat het idee van de neostaat een fundamentele discussie oproept over wat een staat wel en niet is en wat de verhouding tussen staat en identiteit is. De culturele diversiteit is groot en is een groot goed! De islamitische cultuur is in hoge mate een cultuur van een religieuze collectiviteit waarin staat en kerk zijn verenigd, en waarin leven volgens sociale orde en controle de culturele norm is. Dat lijkt moeilijk te verenigen met het ontplooiingsindividualisme van de westerse samenleving dat de democratie bedacht heeft om de macht van het bestuur juist in te perken en snelle veranderingen en groei te realiseren. Hoe kunnen we beiden (in sommige opzichten tegengestelde) culturen in één staat verenigen? Wordt de staat bijna ídentiteitsloos, of moeten de culturen zo zeer naar elkaar toe moeten groeien dat het ten koste van de diversiteit? Of negeren we elkaar (zo veel als mogelijk) en leven we elk in ons eigen culturele wereldje? Het antwoord is nog niet gevonden. Sterker nog, hoe problematisch onze multiculterele samenlevingen ook zijn, ze zijn evenzovele pogingen tot een antwoord, pogingen om een tussenvorm te scheppen (al dan niet succesvol). De dynamiek van multiculturele samenlevingen is groot en beinvoedt de identiteit van alle burgers. Het is nog onvoorspelbaar welke stabiele tussenvormen kunnen ontstaan tussen de uitersten van een complete segregatie of geforceerde monocultuur.

Een voorbeeld kan het spanningsveld nog beter schetsen: stel dat het Nederlandse parlement iedere Nederlandse burger verplicht deel te nemen aan de arbeid, ook de (vrouwelijke) gesluierde islamitische Nederlander, die thuis zit en zich niet zonder begeleiding in de samenleving mag bewegen. Veel islamieten zullen deze wet toejuichen omdat het een structurele aanpak beoogt van hun achterstelling om de arbeidsmarkt. Maar ik vermoed dat fundamentalistische islamieten een dergelijke wet op culturele gronden fel zullen afwijzen: Ook fundamentalistische islamitische vrouwen worden gedwongen tot arbeidsparticipatie. Voor de fundamentalisten zou de neostaat (met eigen wetten) een 'uitweg' kunnen bieden om aan dit staatbeleid te ontkomen. Zal er dan niet een islamitisch-Nederlandse neostaat naast een christelijk-Nederlandse neostaat kunnen ontstaan en bestaan? Zouden er in Europa niet voldoende islamitische fundamentalisten wonen, om in Europa een eigen neostaat op te richten, die de sharia in de grondwet opneemt, de democratie afschaft, en kerk en staat met elkaar verbindt tot een islamitische staat? Kortom: moeten we met de introductie van de neostaat in een multiculturele geostaat niet vrezen voor een ontaarde neostaat, een enge, dictatoriale staat met grote ongelijkheden tussen burgers? En zou het dan niet wijs zijn om strikte randvoorwaarden vast te leggen bij de oprichting van een neostaat, (bijv. democratische waarden en de universele rechten van de mens verplicht in de grondwet van de nieuwe neostaat opnemen)?

De vloeibare gemeenschap biedt een oplossing. De vloeibare gemenschap is een schaalbare gemeenschap. De kenmerken van de neostaat en de neoburger, - gedeelde grond, vloeibaarheid,

pluriformiteit van identiteit en het schaalbare paspoort - zorgen er juist voor dat dit angstbeeld kan worden weggenomen. Een leidend principe is dat neostaten verschillend van schaal zijn. Een neostaat Friesland, een neostatat Nederland, een neostaat Nederland-Vlaanderen of een neostaat Benelux behoren tot de mogelijkheden, maar twee neostaten Nelderland niet. De multipliciteit van staten schept ook een pluriformiteit van identeiten. Er ontstaat weer begrip voor andere identiteiten waarmee het sterk gepolariseerd zwart-wit denken van vandaag kan verdwijnen. Bedenk ook dat de Joodse, christelijke of islamitische cultuur zelf zeer divers. Er is niet één, maar er zijn vele culturele identiteiten. De 'botsing' van deze veelheid van culturen is juist de bron van nieuwe ideeën en sociale innovatie. De multiculturele samenleving is juist een zeer rijke samenleving. We halen er gewoon niet uit wat er in zit, omdat we te benauwend denken. Zodra we burgerschap bij de burger leggen, en hij of zij zelf zijn of haar identiteit bepaalt, verandert de 'werkelijkheid van grote tegenstellingen' in een spectrum van elkaars wederzijds respecterende identiteiten. En als laatste: er is een fundamentele uitlaatklep voor excessen: met een schaalbaar paspoort bepaalt elke burger *zelf* of hij of zij deel uitmaakt van een neostaat. Een neostaat die zijn burgers onderdrukt verliest 'vanzelf' zijn burgers. Het schaalbare paspoort is een 'natuurlijke' veiligheidspal om excessen te voorkomen. Als we als *harde voorwaarde* opnemen dat burgerschap van een neostaat altijd verbonden is aan een schaalbaar paspoort waardoor de staat dus ook zijn burgers kan 'verliezen', acht ik extra randvoorwaarden niet nodig en ook niet wenselijk. Het feit dat de burger zelf bepaalt bij welke staat hij of zij hoort, gevoegd bij het feit dat de grond gedeeld wordt, zal voldoende garantie zijn dat neostaten niet zullen ontaarden. Ik denk dat neostaten misschien initieel eenzijdig maar op den duur 'normale' staten zullen zijn met opnieuw een grote variëteit van culturen, met mensen van alle opleidingsniveaus. Misschien dat parallelle neostaten een tijdelijke oplossing voor een (cultureel of staatkundig) probleem kunnen zijn, maar uiteindelijk zullen neostaten die exact dezelfde grond delen altijd weer samenvloeien tot één. Want het democratisch besluitvormingsproces in een eenheidsstaat is velen malen effectiever dan een systeem van parallelle neostaten waarin steeds weer opnieuw heronderhandeld moet worden over verdragen.

Tot slot, het is al gezegd, het idee van de neostaat zal het discours van het debat aanzienlijk verruimen. Wat is een staat? Wat is de verhouding tussen staat en identiteit is? Wat is de verhouding tussen staat en grondgebied? Wat is de relatie tussen staat en burger? Welke rol hebben culturele verschillen, die sterk de identiteit bepalen bij de vorming van neostaten? Voor een neostaat geldt dat de band tussen burger en staat nauwer en exclusiever wordt. Het hebben van meerdere paspoorten en dus meerdere nationale identiteiten is niet mogelijk met een schaalbaar neo-paspoort. Je bent verplicht met een schaalbaar paspoort een schaal van bestuur te kiezen waar het burgerschap aan wordt gerelateerd. Tegelijkertijd wordt bij een neostaat de band tussen staat en grondgebied (die meestal essentieel is voor een geostaat) juist ontdaan van zijn exclusiviteit. De grond wordt gedeeld door neostaten van verschillende schaal. Te verwachten is deze 'beweging' tot grote verschillen tussen grootschalige en kleinschalige neostaten kan leiden. Omdat burgers met zeer verschillende culturen en identiteiten kunnen toetreden tot grootschalige neostaten zal de diversiteit een belangrijk kenmerk van de identiteit van de grote neostaat zijn. De diversiteit is groter dan in de huidige geostaten. De wereldstaat, een mondiale neostaat is maximaal divers maar ook uitdrukkelijk inclusief omdat iedere burger, - mensen van alle religies, culturen en etniciteit – een keuze heeft gemaakt wereldburger te worden. Bij kleine, lokale of regionale neostaten is niet uitgesloten dat door de sterke band tussen burger en staat juist een sterk monoculturele identiteit ontstaat met een betrekkelijk gesloten karakter. Waarbij de impuls aanwezig kan zijn om zo'n neostaat ook weer fysiek te isoleren, door het om te zetten naar een geostaat (denk bijv. aan IS). Bij de huidige geostaten is de mate van inclusiviteit ('Wie hoort er bij en wie niet') afhankelijk van de openheid/geslotenheid van de samenleving. Open samenlevingen met veel migratie hebben doorgaans een ruim begrip van inclusiviteit: Iedereen hoort er bij. Terwijl gesloten samenlevingen (zoals Japan dat de migratie sterk beperkt om een de eigen culturele identiteit niet in gevaar te brengen) een zeer beperkte vorm van inclusiviteit hebben. Bij de geostaten ontbreekt een mechanisme om de mate van inclusiviteit te veranderen, waardoor de staten zeer star en rigide kunnen worden. Die valkuil ontlopen neostaten

omdat de grond wordt gedeeld en de burgers kunnen ‘ontsnappen’ middels opschaling van het paspoort.

In een vloeibare gemeeschap zullen rechten en plichten bij referentiele kwesties (de horizontale beweging) per gemeenschap kunnen worden vastgelegd in het schaalbare paspoort via regels. Dat leidt tot verschillende ‘typen burgerschap’. Ik stel een aantal referentiele stemregels (verbonden met statussen) voor.

- Meerdere statussen (van verblijf, vluchtelingenstatus etc).
- Rechten verbonden aan de status.
- Geen stemrecht als bron-staat en woon-staat gelijke schaal in de bron-staat als je meer dan 5 jaar in woonstaat woont. Recht gaat over naar woonstaat. Welk stemrecht kleinste schaal. Gemeente.
- Terugkeer-termijn. Indien bewoner binnen 5 jaar terugkeert naar bronstaat.(migratieregel).

1.8 DE VLOEIBARE DEMOCRATIE ALS BLOCKCHAIN DAPP

Dit ‘WHITE PAPER’ kunt u ook in github lezen.

People = identiteit = identificatie als unieke persoon.

Gemeenschap identificeert. Dus hier zit iets vreemd. Identificatie lijkt iets van het individu maar dat is het helemaal niet. Het zijn de buren, familie, bedrijf of school die je identificeren. Het is de staat die identificeert met een paspoortnummer. Identificatie is het uniek maken van een mens. De ene van de andere kunnen onderscheiden.

Identificatie gebeurt door de gemeenschap en is uds vaak iets centraals. Er is een centrale opslag/database. Maar daarmee ook een machtsconcentratie. Kan de identificatie niet iets van de persoon zelf zijn, iets decentraals. Maar hoe dan. Hoe vaker ik ben geidentificeerd, door meer ‘vreemde’ personen, des te sterker is mijn eigenheid. Claims, en

Community = lidmaatschap en toegang. Gatekeerpers! Lidmaatschap is gekoppeld aan een shared cause. Hoor je wel of niet erbij. (kom ik later op terug).

Organization = internal structure. Transparant (minimaal twee organen, bestuur en volksvertegenwoordiging).

Interne structuur is content-driven. Dus niet van bovenaf organiseren, opleggen. Maar van onderaf laten groeien, faciliteren, randvoorwaarden vastleggen waarbinnen de interne structuur groeit.

Democratie = voorstellen en vergaderingen. Waarom digitale vergaderingen nodig? Elk voorstel kan toch elk moment in stemming worden gebracht. Nee. Feest van de democratie. Koppel aan fysieke vergaderingen, debat. Bovendien moet de periodes van discussie en stemming inbouwen.

Stemmingen: twee typen: stemmen op personen interne struuctuur = verkiezingen. Stemmen op voorstellen.

Vertrouwen. Hart van de vloeibare democratie.

Economie. Allocatie van middelen op basis van politieke besluiten/stemmingen.

Connectivity. Beweging van de gemenschappen. Horizontaal en verticaal. Hierarchy en netwerk. Inclusief en exclusieve gemeenschappen.

Gemeenschap. Een gemeenschap heeft een organisatie. Geen beweging. Maar moet gedragen worden door inhoud. Maar hoe de relatie tussen leden en bestuur organiseren? Hoe voorkomen we een kloof. Hoe maken we een gemeenschap hechter. Veel vergaderen. Deliberative democratie is niet genoeg. C1000 is los zand en ad hoc.

Vertrouwen in elkaar.

Stemmingen.

I have a question on the ERC725. I am currently designing contracts for liquid communities. They will register memberships, organs, meetings, elections, ballots and trusts of a democratic community. These contracts support *real* communities. The principle 'one man – one vote' is incorporated. Each member of a community is identified by an ERC725 contract. Now here is my problem. I need to be sure that 1 the identity is a person. And 2 that person does not have another identitiy within the same community. Because that person would have the right to vote twice, which would corrupt the community.

Can I use ERC725 to connect a virtual identity and a fysical person *uniquely*? It seems to me it cannot be done without centralization. For example, let me 'translate' the conditions into a claim 'is paying taxes'. Suppose some claim-issuer can check with the tax-office a unique fiscal-number. If some person creates two identities both will checkout succesfullly *unless* the tax-office *itself* registers the first identity als beinig connected to the fiscal number. I.e. all identities are again registered centrally!

If the claim-issuer itself checks if a data-key is already in use by some identity the problem shifts. In order to prevent a person uses different claim-issuers for each of his identities we will need just one central claim-issuer that can verify a fiscal number (which will properly be the tax-office itself).

Has anybody a solution? Can this be done without the use of centralised databases? Or do I misunderstand the basics of ERC725?

Introductie

De gemeenschap DAPP registreert decentraal alle bestuurlijke handelingen van een gemeenschap. Deze solidity contracten ondersteunen vloeibare gemeenschappen en vloeibare democratieen. D.w.z. ze zijn zo flexibel dat ze elke vorm van gemeenschap en elke ontwikkeling die een gemeenschap doormaakt, kunnen ondersteunen. Ze kunnen daarom tot een algemene standaard voor ethereum gemeenschappen worden gebruikt (EIP).

De DAPP bestaat uit 7 typen contracten, die we hier in detail uiteenzetten. De contracten zijn zelfstandige contracten, maar elk contracttype vertegenwoordigt een eigen 'dimensie' van het gemeenschapsproces. Ze kunnen niet zonder elkaar. Tegelijkertijd is het mogelijk '

Een voorbeeld illustreert de verhouding. Stel de fanclub van de voetbalclub Ajax Amsterdam wil een ethereum gemeenschap starten waarin alle besluitvormen van de fanclub wordt geregistreerd. Wat hebben we dan nodig?

Individuen. Een groep mensen die elk uniek kan worden geidentificereerd.

De sociale identiteit. Een titel waardoor de individueen met elkaar verbonden zijn in een groep.

De gemeenschap. Een organisatiestructuur, waarin minimaal een bestuursorgaan de leden van dat bestuursorgaan worden vastgelegd. Het bestuur krijgt speciale bevoegdheden van de leden van de gemeenschap.

Een democatie. Waarin bestuur en leden voorstellen kunnen doen, waarover gediscussieerd kan worden. Deze voorstellen worden op vergaderingen in stemming gebracht.

De stemming. Elke stemming is een contract waarin de stemming plaatsvindt. Het resultaat van de stemming wordt automatisch geregistreerd.

Het vertrouwen. De democratie is vloeibaar. D.w.z. een stemming kan bestaan uit het stemmen van leden van een representiieve vertegenwoordiging van de leden, die gekozen zijn in een verkiezingen. Maar een stemming kan ook door alle leden (directe democratie) worden uitgevoerd. En er is ook een mengvorm mogelijk. Hoe werkt dit? Ieder lid heeft een stemgewicht van 1. In verkiezingen kan het stemgewicht voor een periode worden overgedragen een vertegenwoordigend orgaan.

De relaties. De gemeenschap is vloeibaar. Wat betekent dit. Een sociale identiteit kan uiteenvallen in meerdere gemeenschappen. Een lid van de sociale identiteit kan geen lid (relatie: de gemeenschap kan verdeeld worden in meerdere deelgemeenschappen die in relatie staan met elkaar)

Er zijn twee interfaces. De web-interface, een gebruikersvriendelijke interface (people.web) Een een DD die elke dimensie afzonderlijk aanmaakt (alleen voor ontwikkelaars). People-eip.web.

Detailbeschrjving.

<u>Individuen (identificatie en registratie van de persoon).</u>

Alle leden van een virtuele blockchain gemeenschap representeren echte, fysieke mensen van vlees en bloed. In het Individuals contract worden individuen geregistreerd door middel van een identiteiscontract. Om deel te nemen aan een gemeenschap dient het individu dus eerst een identiteitscontract aan te (laten) maken. Aan deze identiteit worden binnen de gemeenschap drie kenmerken gekoppeld die uitsluitend binnen deze gemeenschap geldig en van toepassing zijn: naam, categorie en status.

Doorgaans worden identiteiten centraal opgeslagen, bijvoorbeeld in een database van de burgerlijke stand. Kunnen we het identificatie-proces ook decentraliseren? Stefan Vogelsteller heeft hiervoor een standaard identiteitscontract ontwikkeld: ERC725. Dit contract zullen we voor de blockchain gemeenschap gaan gebruiken. Na aanmelding en inschrijving bij een gemeenschap, zal een identiteitsmanager eerst de identiteit van de persoon moeten verifieren. Dit is een heel kritisch proces dat het succes van de gemeenschap bepaalt. In de blockchain gemeenschap hanteren we het principe ‘one man = one vote’. Een individueel persoon mag dus niet onder meerdere identiteiten opereren binnen de gemeenschap. Een individu mag ook niet met zijn eigen en een andere (gestolen) identiteit opereren in een gemeenschap (identiteitsfraude). De persoon zou daarmee het recht verkrijgen meerdere keren te stemmen over hetzelfde voorstel.

De identiteitsadministrator dient 2 claims te verifieren in het identiteitscontract. Is het een mens? En is de identiteit uniek? D.w.z. is het indidvu niet reeds bekend *in de gemeenschap* die hij beheert. Hij heeft 3 testen succesvol uit te voeren.

Claim 1 vraag van het individu:

Proof of body. Biometrische data.

Proof of mind. (persoonsnummer en password) (email interactie).

Proof of existence. 2FA. telefonische interactie. Maar nog beter fysieke ontmoeting.

Claim 2. Controleer of de data NIET voorkomen bij de identiteiten die reeds in de gemeenschap aanwezig zijn.

Het persoonsnummer kan vele vormen aannemen. Bijvoorbeeld een paspoortnummer, maar het probleem is dat er mensen zijn zonder paspoort (staatloos) en mensen met meerdere paspoorten en ook gestolen paspoorten een eigen leven leiden. Veel overheden hebben inmiddels digitale paspoorten ontwikkeld waaraan belastingsdienst, uitkeringsinstellingen, arbeidsbureus en lagere overheden de 'identiteit' kunnen vaststellen, maar deze systemen zijn over het algemeen nationaal, en niet mondiaal. Omdat er geen mondiale standaard, zijn er vele 'mazen' aanwezig, om bijvoorbeeld identiteitsfraude mogelijk te maken. De technologische mogelijkheden om identiteiten te registreren en herkennen zijn richten zich steeds meer op fysieke kenmerken. Met irisscan, gezichtsherkennende software, een duimafdruk of een DNA-sequence verbinden we de identiteit sterker met het fysieke lichaam van de persoon, maar waterdicht zijn ze geen van allen. Een goede identiteitsregistratie zou een fysiek lichaamskenmerk moeten combineren met een geestelijke kenmerk (een persoonscode gegeven door het systeem en een eigen wachtwoord) en een actieve verificerend (zoals 2 fold Authentication) authenticatie-component moeten hebben.

Het is toegestaan meerdere accounts (wallets) te gebruiken in een gemeenschap. Maar elke account dient gekoppeld te zijn aan een identiteit.

In 2017 werd een type token ERC725 ontworpen, die precies dit probleem probeert op te lossen.

https://www.youtube.com/watch?v=jjUKWRK8H2g

https://www.youtube.com/watch?v=qF2lhJzngto

Op de voorbeeldsite people.web is dit alles niet aan de orde, omdat ik het identificeren van een persoon aan de dienaren van de gemeenschap over laat. Het is geen taak van het bestuur van de gemeenschap. Identificatie is een neutraal proces en mag op geen enkele wijze met politieke keuzes of voorkeuren worden vermengd. De levenscyclus van een persoon is klassiek: de reeks van statussen loopt van onbepaald, kind, volwassen naar overleden of uitgeschreven. Alleen een volwassen persoon is stemgerechtigd.

1.8.1 Mens

White paper:

Het identiteitscontract betreft de identiteit van de gemeenschap(pen) en moet niet worden verward met de identificatie van personen in het Mens?? Identiteits contract. Het gaat hier om de identiteit van de gemeenschap. Het contract is nauw verbonden met het gemeenschapscontract. De persoon die een nieuwe identiteitscontract aanmaakt, zal ook de eerste (tijdelijke) bestuurder zijn van de gemeenschap die met de identiteit wordt verbonden.

Ieder volwassen persoon (geregisteerd in het Mens-contract) die geen dienaar is van het Mens-contract kan een identiteit/gemeenschap starten. Bij de initalisatie van de contract dient ook een dienaar/ambtenaar opgegeven te worden. Deze persoon mag niet gelijk zijn aan de persoon die de gemeenschap start. Van ieder lid leggen we gegevens vast, in identiteit en gemeenschapscontract, zoals type lid, status, begin en eind van het lidmaatschap en de organen binnen de gemeenschap waar men lid van is.

1.8.2 Gemeenschap

In een gemeenschapscontract leggen we de organisatiestructuur van de gemeenschap vast. Een gemeenschap heeft bij aanvang twee permanente organen: een bestuur en een vertegenwoordigersorgaan. Maar naarmate een gemeenschap groeit zal het aantal organen sterk groeien. De organen spelen ook een belangrijke rol bij het indienen van voostellen, dat plaats vind in

het democratie-contract. Een voorstel kan alleen ingediend worden door een (tijdelijk op te richten) indienersorgaan. Organen hebben specifieke eigenschappen, zoals het maximum aantal leden, de zittingstermijn, het aantal keren dan iemand herkiesbaar mag zijn, het type orgaan en een status. Het lidmaatschap van organen wordt gearchiveerd in de registratie. Je kunt dus kijken wanneer, in het verleden iemand lid was van een orgaan.

Leden van organen kunnen functies/rollen vervullen, zoals voorzitter, woordvoerder, secreatris etc. Het contract heeft de mogelijk om als lid te worden verkozen in een functie, maar die functies kunnen ook later, door de leden van een orgaan aan een lid worden toegewezen.

Merk op dat de blockchain gemeenschap vloeibaar is. Iedereen kan lid worden van een identiteit en ook weer opzeggen. Het contract is niet (verplicht) gelokaliseerd aan een territorium, maar dat kan natuurlijk wel. In vaste, grondgebonden gemeenschappen, zoals natie-staten kun je je de lidmaatschap niet zomaar opzeggen. Gemeenschappen hebben hier goede redenen voor. Hoe groter het aantal leden, hoe groter de macht. Het getal telt. Tegelijkertijd is de identiteit van de gemeenschap sterk door grond bepaalt en dus niet eenvoudig 'af te schudden' als je blijft wonen waar je woont. Een n strenge toelatingseisen stellen, aan migranten. Zeker als de gemeenschappen 'rijk' zijn een grote aantrekkingskracht hebben voor mensen. Maar afgezien van dit fundamentele verschil zijn er veel overeenkomsten tussen de vaste en de vloeibare gemeenschappen.

Om gemeenschapstaken te kunnen vervullen heeft het bestuur een budget nodig. Deze middelen worden vergaard door het heffen van contributies (verenging), belasting (staat) of bijdragen. In een blockchain gemeenschap wordt de contributie toegevoegd aan de rekening van het contract. Hoogte van de contributie en inschrijfgeld zijn instelbare parameters van een gemeenschap. Met dit geld kan de het bestuur (in vaste en vloeibare gemeenschappen) bijvoorbeeld verkiezingen organiseren. Ook in een virtuele gemeenschap is een kost een verkiezing geld want het verbruikt computertijd en dus energie dat in een blockchain direct moet worden afgerekend. Geen stemrecht zonder financien. Maar het mag niet zo zijn dat de bijdrage het stemgewicht bepaalt. Of iemand nu 10 of een 10 miljoen euro in de gemenschap stort, ze hebben allebie het stemgewicht van 1. Maar geld kan wel op twee andere manier 'invloed' hebben. De blockchain is uiterst transparant. De bijdrage van leden zijn openbaar. Het is niet uit te sluiten dat de grote contribuanten, positieve gevolgen ervaren, bijvoorbeeld dat ze veel gedelegeerde stemmen krijgen.

Tot slot, elke gemeenschap heeft ook donateurs. Personen die wel bijdragen maar GEEN stemrecht hebben. Maar alleen steunen.

Vloeibare gemeenschappen kunnen ook een migratie status. Leden kunnen in de gemeenschap verschillende statussen hebben, en aan statussen hangen verschilende rechten (van stemmingen en deelname) in democratie en ecnomie contract.

Als een gemeenschap meerdere beheerders heeft, dan zijn ze automatisch lid van het beheerdersorgaan. Binnen dit orgaan beoordelen beheerders elkaars handelen (zoals bijv. ook wikipedia gebeurd). Voorstellen tot ontslag of toetreding zijn mogeljk.

Rol dienaren.

Md versie

(sociale groep van Mensen = community

Het Mensen-contract is een benoemde groep Mensen. De naam/label van de groep draagt bij aan de (sociale) identiteit van de persoon. In het Identiteitscontract wordt de primaire identificatie gedaan. Vervolgens 'verrijkt' de persoon zijn identiteit met de deelname aan vele groepen van mensen.

Iedere geidenficeerd persoon (status: volwasssen) kan een nieuwe groep van mensen starten. De persoon die de groep aanmaakt, zal ook de eerste (tijdelijke) bestuurder zijn van de gemeenschap die met de groep wordt verbonden.

Bij de schepping van het Mensen-contract dient ook een eerste dienaar van gemeenschap te worden opgegeven. Deze persoon mag **niet** gelijk zijn aan de eerste bestuurder van de gemeenschap. In het mensen-contract leggen we vast het type lid, de status, begin en eind van het lidmaatschap.

In de gemeenschapscontract wordt de organisatorische en financiele positie van het lid geregistreerd.

1.8.3 Democratie

Vanaf het moment dat een gemeenschap een vergadering start om voorstellen in stemming te brengen, tot het einde van de vergadering, mogen leden geen wijzigingen in hun delegatie-regels aanbrengen. Daarbuiten kunnen ze elk moment het uitgesproken vertrouwen (de delegatieregel) opzeggen of wijzingen.

Het democratie-contract gaat over voorstellen en vergaderingen over voorstellen. De daadwerkelijke stemmingen over voorstellen worden in aparte stem- contracten uitgevoerd. Er kan alleen gestemd worden over voorstellen die in een vergadering geagendeerd worden. Met het opstellen van vergadering organiseren en bundelen we stemmingen.

Waarom hebben we vergaderingen nodig in een digitale omgeving. Je kunt elk voorstel toch apart in stemming brengen. Waarom dit bunden en beperken tot vergaderingen? meetings which are shared democratic moments within democracy, feasting democracy. In meetings we vote. It is the proces of voting for proposals. members can delegate votes per meeting or meeting-proposal.

Stemmingen (organiseren in vergaderingen). Waarom omdat rond de vergaderingen allerlei groepe het stemgedrag kunnnen en willen beinvloeden.

Organen kunnen ook vergaderen. Het is niet altijd functioneel dat in de blockchain te registreren. organ meetings is an meeting of the members of an organ

(twee uitersten in spectrum: directe democratie (alle beslissingen worden allen door alle leden genomen (na stemming). Bestuur overbodig. (directe democratie). En alle beslissing worden door directeur genomen (alleenheerschappij).

Er zijn verschillende typen voorstellen. Voorstellen tot organisiatie-aanpassing (met het doel een standpunt tot stand te brengen). En voorstellen met een concreet standpunt. Beiden moeten in stemming worden gebacht. Aan beide kunnen ‘gevolgen’ hangen. Die gevolgen worden door beheerder beheerd/geimplementeerd.

Voorstellen: wie mag voorstellen doen? Het gemeentebestuur, de raad (initiatief) of de burgers zelf? Iedereen mag voorstellen dan, maar !! elk voostel moet door minimumaantal leden gesteund worden om te kunnen worden ingediend. Die groep wordt automatisch orgaan als ze dat niet zijn. Een orgaan met minder dan 4 leden kan niets indienen. Als een lid van een orgaan zijn steun intrekt vervalt het voorstel (wordt teruggetrokken). Behalve als het voorstel in stemming is gebracht.

Wie stemt over voorstellen: hangt of van Scope (bereik) . En van de verdeling van stemrechten. Voorstel alleen voor leden van de orgaan. de volksvertegenwoordigers raad of de burgers (referendum).

Een belangrijke kenmerk van het democratie-contract is dat vorostellen alleen door organen van de gemeenschap mogen worden ingebracht in stemming. Iedereen mag voorstellen creeren, maar maakt ook een indienersorgaan. Er zal medestanders moeten zoeken. anders krijg je bagger zoals twitter. you should always work together!

Per stemming is een stemproces afgsproken (stemcommissie) Stemproces: liquid (gemachtigede burgers (meer stemgwicht), alleen enkelvoudige burgers, alleen vertegenwoordigers,

vier typen voorstellen. Voorstellen over personen (refereert aan de organisatiestructuur van de gemeenschap (intern). Voorstellen over beleid (refereren aan extern debat een Stemmingen over voorstellen. Statuten en huishoudelijk reglement. Ordevoorstellen die alleen tijdens lopende vergaderingen kunnen worden ingediend en geagendeerd.

Als een meeting is afgelopen worden alle delegatieregels van meeting en voorstellen verwijderd.

Elke lid kan elk moment een overzicht krijgen van de actuele stand van zaken van delegatie, waarbij de eind-representanten in beeld komen.

Werkzaamheden van ambtenaren: de volgorde van de voorstellen van de agenda bepalen op basis van de inhoud van die voorstellen. Voorstellen die het 'verst' gaan moeten als eerste worden behandeld. Immers als die voorstellen worden aangenomen vervallen alle minder ver gaande voorstellen. Dit is geen taak van het bestuur. Het bestuur bepaalt in principe wat op de agenda van een vergadering komt. Maar het democracy contract staat niet toe dat 'stembare' voorstellen oneindig langer worden uitgesteld. Er worden kortom termijnen gehanteerd waarbinnen iets geagendeerd moet worden.

In principe ligt de onderwerpen van de agenda vast, VOORdat de vergadering begint. Tijdens een vergadering kunnen geen onderwerpen worden toegevoegd, met een uitzondering: ordevoorstellen en actuele moties.

1.8.4 Vertrouwen

Md bestand.

Stap 6. Hoe organiseren we het vertouwen.

Vertrouwen is de kern van elk sociaal contract en schept de relatie tussen bestuur en burger. Als de burger geen vertrouwen heeft in de verkozen bestuurders, in geen enkele bestuurder, dan de gemeenschap verloren. De vertrouwensband wordt in geopolitieke democratieen weinig actief onderhouden. Je mag een keer in de vier jaar stemmen op een partij (in bijzonder de lijsttrekker van een partij). Met die stem leg je gedurende 4 jaar je stemkracht (lees: je vertrouwen) in handen van een groep personen. Want je kiest niet alleen de lijsttrekker maar ook een hele reeks partijleden uit het 'gevolg' van de lijsttrekker. Gelukkig wordt de voorkeurstem (op een andere persoon dan de lijsttrekker van die lijst) steeds meer gewaardeerd, maar de vertrouwensrelatie in de democratie is uitermate primitief. (maar nog altijd veel beter dan de vertrouwensband van een autocratie). Soms wordt je direct geraadpleegd in een referendum als politici een te zwaar besluit moeten nemen. Maar dat soort stemmingen zijn voor uitbarstingen van een gepolariseerd land en lossen weinig op. Integendeel, ze verzwakken de vertrouwensband eerder dan dat ze versterken.

In een vloeibare gemeenschap wordt de vertrouwensband het dynamische hart van de gemeenschap. Want omdat we de gemeenschap niet 'geografisch is gelokaliseerd, wat een zeer sterke onderliggende binding geeft, zullen we veel meer energie moeten steken in het versterken

van de vertrouwensrelatie. Dat doen we door een het sociale contract uit te breiden met systeem van delegatieregels waarin directe en representatieve naadloos in elkaar overgaan. Het vertrekpunt is niet de repesentatieve democatie, maar de directie democratie: d.w.z. elke burger heeft een gelijke stem (i.e. een stem met hetzelfde gewicht) bij elk voorstel dat in de gemeenschap in stemming wordt gebracht. Als gemeenschappen groter worden, zal al heel snel de behoefte aan delegatie ontstaan: omdat velen geen tijd, zin of vermogen hebben om zich in alles te verdiepen wat bij een stemming aan orde is, zullen mensen hun stem toevertrouwen aan een andere persoon waarvan ze verwachten dat die hun keuze het beste vertegenwoordigd bij het voorstel dat in stemming is.

Door delegatie raakt iemand zijn eigen stem kwijt, het stemgewicht wordt 0, maar neemt het stemgewicht van gedelegeerde toe: dat stemgewicht wordt 2. Van belang hier is te beseffen dat, ondanks delegatie, jouw stem onverbrekelijk verbonden blijft met jouw als persoon van de gemeenschap. Daarom heeft iedereen in principe het recht zijn vertrouwen/delegatie elk moment weer in te trekken.

Een eenvoudige manier om de delegatie in grote gemeenschappen te regelen is via een reprenstatieve democratie. Elke gemeenschap heeft daarom (tenminste) een representatief orgaan. De verkozen leden van dit orgaan zijn gekozen vertegenwoordigers met hoog gedelegeerd stemgewicht die ze bij verkiezeningen ontvangen. Het lidmaatschap van dit orgaan is eindig, meestal 4 jaar, dus na vier jaar vervalt delegatie en zullen de leden de gemeenschap hernieuwd hun vertrouwen in een vertegenwoordiger moeten uitspreken.

Maar in het vertrouwenscontract van deze DAPP is de ouderwetse representatie slechts 1 van 4 mogelijke delegatievormen. Je vertrouwen, het overdragen van je stemgewicht aan een ander, kan 4 vormen aannemen.

- Ik vertrouw mijn stem aan een ander voor een enkel voorstel X dat op vergadering Y in stemming zal worden gebracht.

- Ik vertrouw mijn stem aan een ander voor een alle voorstel die op vergadering Y in stemming zal worden gebracht.

- Ik vertrouw mijn stem aan een ander voor een alle voorstellen van een bepaalde type/categorie op alle komende vergaderingen stemming zal worden gebracht.

- Ik vertrouw mijn stem aan een ander voor stemming over alle voorstellen in alle vergaderingen tot een op te geven datum X. Dit de meeste bekende vorm. Want we gebruiken deze vorm voor onze represenatieve democratie.

Je mag 2, 3 en 4 ook combineren. Als een vergadering start mag je geen nieuwe vertrouwensregel toevoegen. Je stemmandaat van iedereen staat vast bij aanvang van een vergadering. Onze blockchain democratie loopt dus van een directe democratie naar representatieve democratie tot zelf autocratische democratie. (Een onbeperkte datum). Met vele tussenvormen.

Welke democratie je kiest hangt af van de instellingen van je democratie contract. Het is mogelijk een represenatie te combineren met specialisiten (die stemgewicht verzamelen) die niet in het parlement zitten en combineren met individuen die over alles meestemmen. Het kan heel

De vergaderingen zijn dus vergaderingen van de gemeenschap en niet alleen het represenatieve orgaan. Ze lijken meer op algemene ledenverganderingen, waarin door delegatie aan elkaar iedereen bij elk voorstel weer een ander stemgewicht heeft. De leden van het permanente represenatieve orgaan hebben natuurlijk het meest gewicht

Wat zijn de globale effecten van deze vorm van de democratie. De macht komt van de burger, van zijn stemgewicht. Door de vertrouwensregels verschuift de macht naar vertegenwoorders, die al dan

niet in een huis van van vertegenwoordigers zitten. Maar voor effectieve macht is veel meer nodig: eensgezindheid. In het huidige systeem zit elk vertegenwoordiger in principe er voor zichzelf 'zonder last of ruggespraak'. Maar dat is theorie de praktijk is anders. In werkelijkheid is het gericht op machtsvorming via eensgezindheid. In het huidige systeem gebeurt dat door politieke partijen, verkiezingslijsten, verkiezingsprogramma's, screenings en door fractiediscipline. Daarmee wordt de eenling tot een groep gesmeed. In mijn systeem,kan de macht bij de eenlingen blijven liggen en daarmee wordt de democratie heel onoverzichtgelijk. Bij een stemming is nauwelijks meer te voorspellen wat de afloop is. De versplintering van het politieke landschap is totaal. Maar het heeft ook een voordeel. Het betekent dat nieuwe createve ideeen maximale impact kunnen krijgen, maar dat kan ook een hype zijn. Wordt deze blockchain democratie een soort twitter? Het is moeilijk te zeggen. Daarom heeft een democratie ook 'parameters' waar je mee kan spelen. Door gebruik te maken van lijsten neemt de kans toe op eenheid. En we voegen er iets aan toe: de achterban. De anonimiteit van de stem van de vertegenwoordiger met een stemgewicht > 2 wordt opgeheven (daarmee kun je – buiten de blockchain – debat voeren over dit soort zaken.

De spel van de paramters van een democratie en dit vertouwenscontract geeft de blockchain democratie een heel breed bereik van 100% directe democratie tot een totaal autocratie van 1 persoon. Elke stemming heeft eigen karakter. Directe democratie. Geen enkele overdracht (van vertrouwen) Autocratie. Complete overdracht voor onbepaalde tijd aan een persoon, de bestuurder. En geen vertegenwoordigend orgaan. Geen zeggenschap in beslissingen. NB dit zijn uitersten en elk burger blijft ALTIJD het recht houden zijn vertrouwen weer in te trekken.

Burgers = leden organisatie met stemrecht.

1.8.5 Stemming

Het stemmingscontract regelt de stemming van een afzonderlijk voorstel.

Wat is een stem? k beschouw een stem uitdrukkelijk NIET als een 'virtuele munt' (zoals een bitvote). Een stem is geen betaalmiddel. Je kunt niet handelen in stemmen. Stemmen in GEEN transactie tussen mensen. Een stem is drager van persoonlijke wil en daarmee bron van alle macht in een gemeenschap. Als een gemeenschap een bestuur kiest, ontstaat een uitvoerende macht door overdracht van de stemmacht van de leden van de gemeenschap. Een stem is dus een transactie tussen mens en gemeenschap.

Een ander belangrijk principe: stemmen is altijd anoniem. In de blockchain wordt niet vastgelegd WAT of op WIE iemand gestemd heeft, alleen DAT iemand gestemd heeft. Stemmen is niet veel anders dan het ophogen van een teller van de ja-stemmer of het ophogen van de teller van de nee-stemmer of het ophogen van de teller van de blanco stemmer (als dat is toegestaan). Of het ophogen van de teler van pietje (kandidaat voor een functie).

Hoe gaat de stemming in zijn werking?

Een voorstel dat voldoende bediscussieerd en besproken is kan op een gegeven moment in stemming worden gebracht in een vergadering. De stemming is een betrekkelijk eenvoudige handeling: iedereen van de gemeenschap brengt een stem uit bestaande uit een van de beschikbaar stem-opties te kiezen. (meestal ja/nee, eens/oneens aanvaard/afgewezen, maar het kan ook veel complexer zijn.) Dat lijkt eenvoudig genoeg maar het simpele gegeven dat niemand twee keer zijn stem mag uitbrengen over hetzelfde voorstel betekent dat een stemming een registratie moet uitvoeren van elke stem en bij elke nieuwe stem die registratie moet controleren of de stem niet al is uitgebracht. Bij een gemeenschap van 10 mensen is dat geen probleem, maar bij 1 miljoen mensen is dit een energie-intensief proces. Dat eist een uitgekiende werking.

Aangezien het uitbrengen van een stem een blockchain transactie is die geld kost, moeten we de vraag stellen: wie betaald die kosten. Het is van cruciaal belang dat alle leden gelijke toegang tot een

stemming hebben. Daarom meen ik dat het principieel onjuist is dit bedrag door de burger te laten betalen. Het stemcontract zal over een budget moeten beschikken, toebedeeld door het bestuur, dat de kosten van de stemming dekt. Dat is anders voor transacties in het gemeenschaps- of democratie contract. De kosten voor het kandidateren het lidmaatschap van een orgaan, of het doen van een nieuw voorstel in de democratie worden in principe door de indieners gedragen. Dat betekent dat iemand die heel actief is in de gemeenschap, naast zijn contributie ook een zijn eigen rekening zal moeten aanspreken om de transacties te realiseren.

Het feit dat de blockchain onverbiddelijk is wanneer de kosten (gas) niet gedekt worden, de transactie gaat gewoon niet door, betekent dat we ook heel goed moeten nadenken over efficiency in de gemeenschap. Het vertrouwenscontract is niet alleen een manier om vertrouwen uit te spreken in een ander, het is ook een manier om de kosten van een stemming te verkleinen, en dus de kosten van de gemeenschap. Verder is het van groot belang dat geen voorstellen in stemming worden gebracht die – bij voorbaat – kansloos of juist heel kansrijk zijn. Er bestaat daarom ook een virtuele variant van stemmen per acclamatie. D.w.z. een voorstel kan door de voorzitter van de vergadering per virtuele acclamatie worden aangenomen, i.e. met toestemming van de vergadering worden overgenomen, zonder dat er gestemd wordt. Dat scheelt veel energie. Dit kan altijd overruled worden als een minmum aantal leden stemming wensen.

De vergadering is altijd een algemene leden vergadering, maar bevat onderwerpen en voorstellen die we (in vaste gemenschappen) alleen terugvinden in de vergaderingen van het representatieve orgaan. In deze algemene vergadering brengt elk lid van het representatieve orgaan zijn stem uit. Over het algemeen zulen dit meest zwaarwegende stemmen zijn. Maar er zijn leden die hun stem aan onafhandelijke experts gedelegeerd hebben, die zelf niet in het representatieve orgaan zijn. Ook die zullen het stem uitbrengen. Daarnaast kan iedereen die zijn stem niet gedelegeerd heeft aan een vertegenwoordiger, zijn stem uitbrengen. Kortom, de stemming verloopt via een vloeibare democratie, waarbij direct en representatieve democratie door elkaar gebruikt worden.

De aard van de virtuele vergadering maakt dat de duur van de vergadering, i.t.t de vergaderingen in de fysieke wereld, in het algemeen zich niet tot een periode van enkele uren, maar veelal dagen of weken in kunnen duren. Elke agendapunt (voorstel) heeft binnen de vergadering een stemmings-contract, de stembus, met een door de voorzitter van de vergadering vastgesteld datum/tijdstip van opening en sluiting van de stembus.

De uitslag van een stemming is evident, x stemmen voor, en y stemmen tegen. Maar wat we altijd moeten meewegen bij een stemming is het ‘gewicht’ van de niet-stemmers. In de gemeenschap is geen stemplicht, dus de opkomst (het aantal afgegeven stemmen) kan per voorstel verschillen. De vraag is natuurlijk, welke waarde hecht je aan de niet-stemmer? Moet er een quourum gehaald worden om de stemming geldig te verklaren? Verder moeten we in elke democratie de uitslag regel vastleggen (meestal een gewone meerderheid), maar sommige grondwetsvoorstellen kunnen een aparte democratie (contract) vereisen waarin de 2/3 meerderheid nodig is om een wijziging te aanvaaarden. Dit zijn parameters die ingesteld kunnen worden bij het scheppen van de democratie van een gemeenschap. De parameters worden gebruikt in elke stemming van de democatie. (ze zijn niet te wijzigen!! Optie).

Maar de niet-stemmer in verkiezingen krijgt in een vloeibare gemeenschap een andere betekenis: de niet-stem wordt via de directe democratie een uitgestelde stem. Kortom zijn stem is niet verloren maar uitgesteld. Hierover zo dadelijk meer.

De kiesdeler. Hoe bepalen we het resultaat bij organisatie-stemmingen, zoals de verkiezingen en opvullen van zetels van een vertegenwoordigend orgaan. Er zijn twee een instelling dat bepaalt of de stoel of de persoon het gewicht bepaald. In principe hebben alle stoelen gelijk gewicht, maar omdat we directe en representatieve SAMEN willlen kunnen uitvoeren, zal elke stoel voortaan een gewicht

krijgen, dat bij elke verkiezingen wordt herbepaald = kiesdeler = aantal uitgebrachte stemmen/aantal stoelen.

Ook het principe van lijsten werkt anders. Een stem op een lijst is wordt feitelijk een machtiging op het gebruik van je stem door de persoon van de lijst waar je op stemt. D.w.z. de lijst wordt NIET van bovenaf naar beneden afgewerkt. Nee de mensen, herverdelen hun surplus naar anderen van de lijst, waarbij ze zelf bepalen wie op de lijst het surplus krijgt. Lijsten zijn zeer belangrijk als je met stoelgewichten werkt, anders raken veel stemmen (op de lijsttrekker) verloren.

Per orgaan stellen we ook in: voorkeursstemmen en minimum opkomst percentage die bepalen of verkiezingen van de leden van een orgaan geldig zijn, of dat een persoon met voorkeursstemmen er in komt. De voorkeursstem is alleen van toepassing bij lijsten en gaat VOOR het lijst-herverdelings principe wordt toegepast.

- Type stemming: bijv direct (elk member 1 stem, geen overdraht mogelijk), representanten (alleen reprenstanten mogen stemmen) of combinatie = vloeibaar. Testen voldoet aan eisen van de meeting.

1.8.6 Economie (geen deel van people.web)

Dit contract komt als laatste en heb ik niet meegenomen. Het vreemde is dat feitelijk alle Dapps die gemaakt hier beginnen. Ze zijn ontwikkeld om handel te drijven. En niet om een gemeenschap op te bouwen. Ze vergeten gemeenschappen en willen meteen geld aan verdienen in de economie. In mijn ogen is economie het sluitstuk en ondergeschikt aan de bovenstaande 7 contracten.

Maar bedenk dat dit een heel ander soort economie is Er zijn geen tussenpersonen. Er is geen centraal bestuur. Een werknemer die produceert kan zonder tussenkomst van de directie in contact treden met een klant.

Het achtste contract heet ‘economy’. Die ik hier niet verder uitgewerkt heb. De besluiten van een democratie worden concreet omgezet in een economie. De eerste drie contracten gaan niet of financiele transactie, of over de allocatie van middelen. Het economy-contract wel. Het economy contract wordt gebouwd bovenop het democracy-contract. In dit contact worden de besluiten genomen in het democracy-contract omgezet in financiele transacties. Het gemeenschaps-orgaan dat de ‘uitvoerende macht’ bezit kan de aangenomen voorstellen uitwerken middels aanbestedingen, en andere voorstellen, die in principe niet meer in stemming hoeven te worden gebracht. We zullen dit contract hier niet verder uitwerken. Maar ik wil nog wel de opmerking plaatsen dat een economy-contract kan uitgerust worden met een eigen munt/betaalmiddel, om deze ‘economy’ enigszins te isoleren van en te beschermen tegen de wereldeconomie.

Any blockchain-democracy can of course create its own money (currency). The currency can be made ‘smart’ which means concentrate on a local economy. Proposals can be connected to transactions. And so on. But this is really a last step.

1.8.7 Relatie

Het relatie-contract bevat functies die de communicatie TUSSEN gemeenschappen binnen een enkele identeit regelt. Als er maar een gemeenschap is, ontbreekt het relatiecontract. De functie die ondersteund worden zijn:

Voorstellen van de ene gemeenschap kunnen worden ingediend bij de moeder-gemeenschap (body). En omgekeerd. Dit gebeurt door de vertegenwoordigers van ene gemeenschap in de ander. De vertegenwoordigers brengen een stem uit in de moeder gemeenschap, maar hun stemgewicht wordt bepaald door de stemming van het kind gemeenschap.

Gemeenschappen kunnen geld aan elkaar overmaken. Alleen de penningmeester heeft deze bevoegdheid. Maar er moet wel een geakkoordeerd bestuursvoorstel aan ten grondslag liggen.

In het algemeen geldt dat overdracht van geld verplichtingen mee brengt. Dat in balans moet worden gebracht door een vertegenwoordende relatie.

1.9 APPENDIX SOLIDITY CONTRACTS

people

People of liquid communities represent real, physical people of flesh and blood with one and only one voice. It is not permitted for a person to be a member of a social identity several times and thus to have the right to vote multiple times. A person is of course not allowed to register under the name of another person (identity fraud). The identification of persons is a difficult problem in the world of the internet and the blockchain. Anyone can create 10 accounts in an online store, with 10 different email addresses, and buy something under each account. The internet store does not care. It just wants to sell. The blockchain is also not interested in the identity or identification of people, but only in transactions. A person can have multiple accounts, tokens, wallets, bank accounts (such as a bitcoin account or the ethereal account) in the blockchain. There is no (world) standard for identifying people yet. Many initiatives are being undertaken to develop such a standard, such as SSI (self-sovereign identity) or the ERC725 proposal by Fabian Vogelsteller. (https://www.youtube.com/watch?v=qF2lhJzngto, https://www.youtube.com/watch?v=jjUKWRK8H2g). All initiatives have different perspectives. A good identity registration should combine a physical body characteristic (thumbprint, iris, DNA etc.) with a mental characteristic (a personal code given by the system and a personal password) and an active verification (such as 2 fold Authentication).

The People contract currently opts for a traditional solution: we have the identification performed by one or more identity managers. Each method of identification is assessed with a weight (a number). The higher the weight, the more certain the identification. Above a certain value, the status of the person changes to adult. At that time the person can participate in communities and start communities themselves. Only an adult person is entitled to vote.

Identity managers should perform the identification as a neutral process and should be mixed with political choices or preferences. It is up to the community / administration to draw up rules for political boundaries.

In the human contract the person receives a unique personal number. It is connected to one or more accounts/adresses. If the person is a member of a social identity, one of his accounts will be the 'identifier' of that person within the social identity. A person can enter an alias as a name within each social identity.

contract functions

The creator of a people contract will be its first person, and the first people administrator. The main task of the people administrator is to identify persons. The first person itself can not be

identified. The administrator can not be deleted, but he or she can transfer its function to an other (identified) person. When the people contract increases in number of persons extra people Administrators have to be added.

A people administrator can of course join multiple social identities. But the rule of contract is he or can can only be servant of (the communities of) that social identity.

function personUpdate(string personCode, string personName, uint newCategory, uint methodOfVerification) public returns (string, string, string) {}

The people contract stores a list of all communities persons can join after they have been identified by the people contract. The social identity is added by the constructor function of the social identiy itself.

An identity can decide to be moved to another People contract. A community can decide to become (part of) another social identity. This function is not a Relations function, because its concerns movement on a higer level. Relations concern interactions between communities of one social identity.